

Vrijdag 27 oktober 1916.

Geen rantsoen van aardappelen meer. De prijzen gaan vlug in de hoogte: een jonge kalkoen werd onlangs vijf en dertig frank verkocht. Gewone schoenen kosten 55 of 60 frank. Om bijvoorbeeld een kleinen voorraad appelen — eigen gewas — van buiten naar de stad te doen brengen, is er een bijzondere toelating noodig.

Het nonneken, dat mijn verlamde vriendin verzorgt, kreeg bericht, dat haar vader de rechten der stervenden gekregen heeft en dat het einde elk oogenblik wordt verwacht. Hevig aangedaan begaf ze zich naar de Pass Centrale om een pasport.

“Waar naartoe?”

“Naar Sint Laureins, een uur ver over Eecloo.”

“Ge kunt een pasport krijgen onder twee voorwaarden: indien ge u verbindt ginder drie maanden te blijven, of indien ge van den burgemeester en den dokter van uw dorp certificaten kunt voorleggen, dat uw vader in doodsnoed verkeert.”

Met een doorn in 't hart is ze teruggekeerd naar haar toewijdingspost. Geen van beide voorwaarden was uitvoerbaar. Geen postverkeer veroorloofd, geen plaatsvervangster, tenzij voor enkele dagen mogelijk: “Ik had mijn vader toch zoo gerne ne keer weergezien, voordat hij den geest geeft,” snikte het droeve meisje, onvertroost weggezonden. De intellectueelen vinden evenmin genade bij major “Nein”.

Men verzekert, dat ons gouvernement de ingeschreven studenten bij de Vlaamsche Hoogeschool later streng bestraffen, hun burgerlijke rechten ontnemen en ze verbannen zal. Anderen beweren, dat de veroordeling van landverraders op hen zal worden toegepast.

Als volmaakte waarheid uit den mond van den mededeeler, verneem ik het volgende:

Een der laatst-aangeworvene, een der jongste, een der grootste, een sterkgebaarde professor, manhaftig van voorkomen, werd in zijn splinternieuwe toga, bij de ceremonie der opening van de Alma Mater aan Freiherr von Bissing voorgesteld. Hij staat bekend om zijn medesleepende, enthousiasm verwekkende welsprekendheid in maatschappijen en bijeenkomsten, wanneer het vertoon van vaderlandsliefde, het ophouden van het vendel onzer nationaliteit of de belanglooze toewijding in woorden aan Vlaanderen geldt.

De Gouverneur-Generaal keek verwonderd op naar hem:

“Wel, wel,” zei hij, “wie zou verwachten, zulk een sterk gebouwd man als gij zijt, in hoedanigheid van docent bij een leeraarkorps te ontmoeten in plaats van hem in den strijd aan 't front te weten.”

Dezen morgen om kwart voor drie uur, weerklonk luid gezang langs den boulevard Leopold. Het was geen harmonieuze samenstelling van stemmen, het geleek een afgebroken, verwarde wanklank van jammerenden, begeleid door de zware bastonen van den rukwind, zijn woede botvierend tegen de krakende boomen van het Park.

Akelig om hooren in de zware, zwarte duisternis van den octoberstorm. Dezen nacht zijn er talrijke Gentenaren vertrokken naar hun raadselachtigen galeidienst...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)